

Robinson®

vychází pod záštitou

 unicef

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Opět jsme „zalistovali“ na www.unicef.cz, aby-
chom vás seznámili s tím, co se odehrává v ad-
ventním předvánočním čase díky českému výboru
této celosvětové organizace. A jak si sami přečte-
te, zapojit se můžete i vy. Pomůžete strádajícím
dětem a sami sobě tak dáte pod stromeček jeden
z nejkrásnějších dárků: hezký pocit z vykonaného
dobrého skutku.

Prodej zboží UNICEF a panenek je v předvá-
nočním období rozšířen o prodejní stánky UNICEF
v IKEA v Praze (Zličín a Černý Most), Brně
a Ostravě.

Nádherná blahopřání UNICEF s vánoční a no-
voroční tematikou, krásné dárky, vánoční ozdoby,
kalendáře a další zboží z letošní vánoční nabídky,
stejně jako panenky z projektu Panenka zde mů-
žete nakoupit v období až do 23. prosince 2010.

Předvánoční krásné počínání

Benefiční aukce panenek předních českých
módních návrhářů a známých osobností pro
UNICEF se konala v Panteonu Národního muzea
v Praze.

V aukci bylo vydraženo 20 nádherných pane-
nek, které vytvořili Jana a Jiří Adamcoví, Lucie
Bílá, Petra Černocká, Jan Činčera, Eva Eisler,
Odette Fedorová, Aňa Geislerová, Jan Hřebejk,
Heidi Janků, Jiřina Jirásková, Petr Kalouda,
Uršula Kluková, Tatiana Kovaříková, Rony Plesl,
Liběna Rochová, Robert Vano, Veronika a Michal
Vieweghovi, Karel Voříšek a Markéta Houštická,
Valérie Zawadská.

Vyvolávací cena každé panenky byla jako kaž-
dým rokem stanovena na 3 000 Kč, což je suma
postačující ke komplexnímu proočkování pěti dětí.
20 panenek, připravených pro benefiční aukci, se
díky štědrosti účastníků aukce podařilo vydražit
za částku 479 000 Kč, což je suma postačující
k proočkování 798 dětí proti šesti hlavním dětským
smrtelným nemocem.

Benefiční aukce panenek je součástí dlouho-
dobého projektu UNICEF ČR Adoptuj panenku
a zachrániš dítě, jehož cílem je získat finanční
prostředky pro celosvětovou očkovací kampaně
UNICEF za použití symbolu, který znají všechny
děti i všichni dospělí – panenky. Panenka před-
stavuje skutečné dítě, které bude v rámci očkovací
kampaně UNICEF v rozvojových zemích prooč-
kováno proti šesti smrtelným dětským nemocem
(spalničky, záškrť, černý kašel, tetanus, tuberkuló-
za, dětská obrna), a může ji podle určeného stříhu
vyrobít v podstatě každý. Od roku 2002, kdy byl
projekt Panenka zahájen, již bylo širokou veřej-
ností vyrobeno na 20 tisíc panenek.

pokračování na str. 4

*Je mi čtyři a půl roku, takže skoro pět, a jmenuju se Pankrác. Asi dost blbý jméno, aspoň si to
myslím, protože lidé, když jim řeknu, jak se jmenuju, se ptají kolikrát i dvakrát znovu. Anebo se po
sobě tak nějak divně koukaj. A to jsem se už naučil krásně říkat r. Tak tomu moc nerozumím...*

Dopis Ježíškovi

Právě píšu dopis Ježíškovi. No teda – nepíšu,
kreslím... Ale stejně k tomu musím napsat i nějaký
písmenka, aspoň ty, co umím. Protože loni Ježíšek
ani pořádně nepoznal, co jsem vlastně od něj
chtěl. Namaloval jsem mu velkej samopal, jako
má Burda z vedlejšího vchodu, a ke všemu ještě
pastelkama! A helmu, jako nosí vojáci, to je jasný
k tomu samopalu, že jo. Místo toho jsem dostal
dřevěnou skládačku se zvířátkama a kyblíček s lo-
patkou jako pro nějaký mrňata.

Tak si letos musím dát víc záležet. Možná totiž,
že Ježíšek taky neví úplně všechno, i když to má-
ma pořád tvrdí. Říká, že vidí, jak strkám při obědě
maso pod stůl Bobíkovi, že vidí, jak tahám Bětku
za culík, nebo že jsem rozbil tu růžovou cukřenku
a dělal, že o tom nic nevím... Pak by ale taky musel

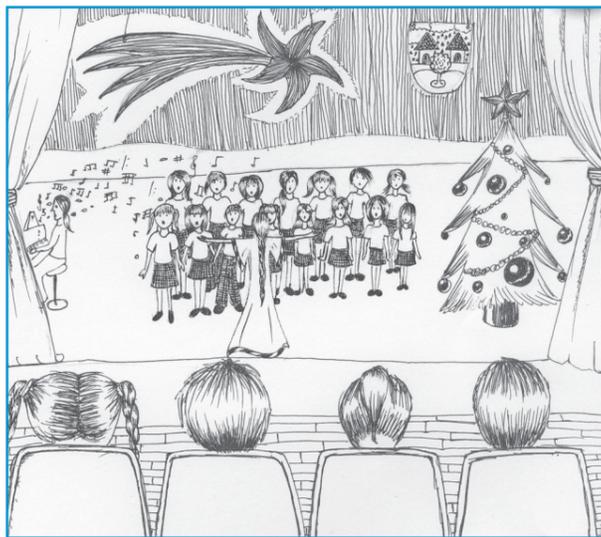
vědět, jak moc
jsem si ten sa-
mopal a helmu
přál, abych si
moh hrát s klu-
kama Dvořáků,
který už chodí
do školy. A vů-
bec by mu ne-
muselo vadit,
že máma flinty
a vojáky ne-
snáší, protože
to moje přání
by bylo určité
větší než to
její. Sama říká,
že od Ježíška
nic nechce, jen
abych byl hod-
nej.

Taky tam na-
kreslím dvě ru-
ce úplně u se-
be. Ne tedy, aby
mi Ježíšek při-
nes novy ruce, to ne, mám je docela dobrý, i když
si někdy okusuju nehty. Ale to znamená, jako že
ho moc prosím – sepnutýma rukama, rozumíte? Já
ten dárek totiž strašně, ale strašně moc potřebuju.
Ještě víc než loni ten samopal, úplně nejvíc ze
všeho. Klidně ať si Ježíšek nechá i ten strome-
ček s bombónama a všechny ty ostatní dárky od
babiček a od tety Liby. Hlavně nutně potřebuju to,
co mu teď tady kreslím. A to dokonce vodovkama,
a to je dost těžký, protože to se to dost rozpíjí.

Máma sice řekla, že nedostanu nic, protože
zlobím, ale já se fakt strašně snažím být hodnej
a slušnej. A že učitelka Máša ze školky mamince
žalovala, za to fakticky nemůžu. Já ji prostě musel
do ty nohy kopnout, jinak by nám tu vesmírnou loď
rozbourala – a my se na ní s Robíkem fakt děsně
nadřeli. A tu lahvičku jsme taky nutně potřebovali
jako nádrž na palivo – to dá rozum, že kosmic-

ká loď nemůže být bez nádrže, že jo? My jsme
vopravdu nevěděli, že v tý lahvičce má kapky na
rýmu, vonělo to úplně stejně jako rum, co babička
dává do krému na buchtičky. No, to je toho kvůli
jednomu kopanci! Bohouš zkopál Robíka daleko
víc, a ten ani nezačal. Ale učitelka Máša hned
začala křičet jako malá. A to je dost velká. A taky
tlustá. Tak jí to ani tak moc bolet nemohlo.

A za ty chlebičky babičky Milady taky nemůžu.
Nemoh jsem vědět, že je má pro pana Šotolu.
Neměla je nechávat na stole. Vždycky mi nosila
chlebičky nebo sekanou, když mě chodila hlídat.
No, hlídat – hlídal jsem se sám, babička seděla
u televize, lakovala si nehty nebo si je šmirglovala
nebo telefonovala se svojí kamarádkou Erikou.
Když jsem viděl na stole ty chlebičky, myslel jsem

Vánoční koncert, autor Dominik Melský, 6. B
obrázek z kalendáře ZŠ a MŠ J. K. Tyla Písek

si, že jsou pro
mě, a tak jsem
z nich obral va-
jíčka a okúrky,
ty mám nejrad-
ši. Asi se pak
panu Šotolovi
moc nelíbily, ji-
nak by babička
tak nevyvádě-
la...

A s těma pa-
pírma druhý
babičky Zdeny
to bylo podob-
ný. Mohla přece
vědět, že ještě
neumím číst –
i když některý
písmenka jo,
tak jsem nemoh
vědět, že to sou-
nějaký doklady
pro banku, který
jsem jí prej po-
čmáral. Ale já je
nepočmáral – namaloval jsem jí parádní ponorku
a dvě lodě s plachtama. A fakt se mi moc povedly.
Ale babička ani máma to neuznaly.

Ale jinak jsem opravdu hodnej. Čistím si zuby,
dávám boty do poličky, meju si ruce, když jdu
ze záchodu nebo před jídelm. Pokaždý! A vůbec
nešvindluju jako bratranec Cyril, který chodí už do
školy a říká, že na to kašle. Já na to nekašlu, to mi
můžeš, Ježíšku, fakt věřit.

A tak bys mi moh, můj milovanej Ježíšku, letos
splnit moje velký a jediný přání. Strašně moc bych
si přál – tatínka! Živýho, normálního tatínka! A kdy-
by ti zbyl ještě kousíček místa, tak nový jméno –
nejvíc by se mi líbil Pepík, ale moh by to být třeba
i Vašek nebo Jírka. Ale hlavně toho tatínka. Klidně
může být i tlustej nebo plešatej, ale hodnej... Toho
bych si přál na celým světě ze všeho úplně nejvíc.
Tvůj Pankrác.

DNES ČTĚTE

1.
Nastal čas
velkých přání

2.
I Anděl byl
kdysi dítětem

3. - 4.
CESTY A SETKÁVÁNÍ
Mistr světa
Povídky a příběhy

5.
Putování s Panáčkem Živáčkem
a psem Andym

6.
Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Vánoce a betlémy

Vánoce, které většina z vás považuje za nej-
krásnější svátky v roce. Ale zamysleli jste se ně-
kdy, jak vlastně tento obyčej vznikl? Jeho kořeny
musíme hledat hodně, hodně daleko, až u našich
pohanských předků. Ti totiž s velkou nadějí vítali
zimní slunovrat, po němž už světlo pomalu začí-
ná ukrajovat z vlády tmy, což slibovalo postupný
ústup zimy a hladovění. Zimní slunovrat slavivali
už i staří Římané a Řekové. Teprve ale křesťanství
nahradilo oboha Slunce Jezulátkem čili Ježíškem
a určilo datum jeho narození na 24. prosinec.
Tehle svátek se poprvé objevil v kalendáři v roce
336, ale coby svátky oslavující příchod Spasitele
začaly být Vánoce uznávány až kolem roku 800.
Ovšem některé pohanské zvyky se jako vánoční
tradice udržely i u nás dodnes.

Nikdo z vás si asi nedoveďe představit vánoční
svátky bez ozdobeného stromečku. Ten se stal sa-
mozřejměm symbolem Vánoc, ale jen málokdo ví,
že nepatří zrovna k nejstarším zvyklům. Poprvé
se, jak dokládají písemné záznamy, objevil v roce
1605 ve Štrasburku. U nás však měl premiéru až
v roce 1812, a to v rodině ředitele Stavovského
divadla Libicha. Ovšem tehdy byl ještě úplně bez
pokračování na str. 2

Knižní festival a Jihočeský úsměv podruhé

V posledním listopadovém týdnu hostil českobudějovický Metropol po dva dny již druhý ročník Festivalu
dětské knihy a časopisů. V doprovodném programu byla spousta lákadel – od besed a autogramiád přes
divadelní představení, veselé scénky a vyprávění o strašidlech až po literární soutěž, která se tentokrát
svým námětem vracela do doby prázdnin. A to se nezmiňuji o pořadech, které ve stejném čase probíhaly
v Jihočeském muzeu a krajské vědecké knihovně.

Do letošního ročníku soutěže s námětem vzpomínek na prázdniny se sešly více než čtyři desítky
příspěvků z devíti škol českobudějovického regionu. Největším počtem soutěžních prací zabodovala
Základní škola Máj I a hned druhou nejpilnější školou byla ZŠ Máj II. Autory soutěžních literárních prací
– dlouhých i krátkých, dokonce v několika případech vyšperkovaných kresbami, fotografiemi anebo kolá-
žemi, byli chlapci a děvčata ve věku od 9 do 15 let. Odborná porota z Jihočeské Obce spisovatelů vybrala
deset nejlepších příspěvků a některé z nich přednesli recitátoři z DDM přímo při slavnostním vyhlášení
vítězů na festivalovém pódiu. A úspěšní autoři si odnášeli domů věcné ceny, diplom a mimo jiné i příslib
otisknutí jejich povídky, básničky či úvahy ve sborníku, který na začátku příštího roku obdrží každý zapojený
soutěžící. Kromě toho se některé práce objeví i na stránkách našeho časopisu.

**A teď už, komu můžeme ve druhém ročníku Jihočeského úsměvu
blahopřát:**

Lucie Krýžlová (9), ZŠ Bezdrevská, České Budějovice: Jak byla studánka
modrá...

Adéla Smrčinová (9), ZŠ Mladé: Jak jsem kreslil obraz

Adéla Drdová (10), ZŠ Máj II, České Budějovice: Táborová bouřka

Jana Galíčková (12), ZŠ Dukelská, České Budějovice: Černokřídlý pták

Magdalena Kleťčková (13), ZŠ Pohůrecká: Svět očima koně

Ondřej Rolník (13), ZŠ Máj II, České Budějovice: Nedělní výlet

Matyáš Černý (14), ZŠ Máj I, České Budějovice: Kreslíř

Kateřina Goldová (14), ZŠ Máj I, České Budějovice: Úsměv

Jiří Kodada (14), ZŠ Nerudova, České Budějovice: Na rybách

Lukas Schubert (14), ZŠ Máj I, České Budějovice: Úsměv

-hh-

zprávy

Tříkrát s Matyldou

Máte rádi dobrodružství, trochu tajemna a trochu humoru, cestování do vzdálených krajín, zvířátka a napětí? To všechno najdete v třídílném vyprávění o osudech loďky Matyldy a její posádky. Autorkou těchto knížek s veselými barevnými obrázky jihočeské ilustrátorky Zdeňky Študlarové, jejíž kresby znáte i z našeho časopisu, je Stanislava Bumbová z Českých Budějovic. Věříme, že vyplutí loďky Matyldy do čtenářských vod bude stejně úspěšné jako její plavby po pohádkových mořích...

Výkresy na autech a znaky z odpadu

Do 14. října měly jihočeské základní školy možnost zapojit se do dvou výtvarných soutěží, které mají v konečném dopadu skutečně zajímavé konkrétní využití. Jedná se o vytvoření znaku obce nebo města, vysloveně z odpadových materiálů. A druhá soutěž hodlá rozveselit vzhled popelářských aut, a to podle vítězských dětských výkresů.

Auta svážející odpad a blikající barevnými světly by mohla být ještě pestřejší a vzhledově příjemnější, kdyby na sobě měla nějaké hezké veselé obrázky. Jak by takové malby na auta měly vypadat, to se pokusili zvládnout žáci zapojení do zmiňované regionální soutěže. Ty neúspěšnější návrhy nechá EKO-KOM, a.s., pořadatel obou soutěží, zvětšit a umístit na několik sběrových aut pro svoz odpadu. Takhle vyšperkovaná auta budou jezdit v blízkosti místa, kde autor úspěšné kresby žije, a v dalších čtyřech jihočeských městech.

Městské a obecní znaky vytvořené z odpadových materiálů v rámci uváděné velké soutěže mají i další úkol, a to dosáhnout na světový rekord v největší galerii znaků z odpadů. Šanci postoupit z krajského do celostátního kola mají čtyři desítky znaků, které se navíc zúčastní i populárních brněnských veletrhů. To je samozřejmě taková báječná prémie k hodnotným cenám, které má pořadatel pro vítěze připravené.

Slavnostní vernisáž ke krajské výstavě znaků spojená s předáváním cen autorům nejzajímavějších znaků se bude konat 9. prosince 2010 od 10 hodin ve výstavních prostorách Domu kultury METROPOL v Českých Budějovicích (Senovážné náměstí 2). Určitě se přijďte na výstavu podívat!

- od dop. -

důležitá čísla

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:
387 313 030
386 355 500

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

KRIZOVÉ A KONTAKTNÍ CENTRUM
ARKÁDA PÍSEK

382 211 300, 382 222 300

KONTAKTNÍ CENTRUM TÁBOR

381 255 999

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV

800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., Rudolfova 34, České Budějovice
za garance OoZP Magistrátu města České Budějovice
Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., České Budějovice
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytištěno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

Se starším bratrem Ivanem

Tentokrát se ohlédneme do dětství společně s hudebníkem a skladatelem Pavlem Andělem Pokorným, někdejší lidrem populární skupiny Minnesengři. Ačkoliv místem jeho bydliště byly po celý život České Budějovice, hraje i za „Velkou louží“ a natáčí v New Yorku.

Ohlédnutí do dětství

Kde konkrétně jste prožíval svá klukovská léta?

Bydleli jsme v centru města, takže často naše klukovská tažení směřovala za město – na Dlouhou louku, ke Špačkům na jezírka v pískárnách, do lesa a vůbec do přírody. Byli jsme hodně ovlivněni dobrodružnou četbou, jako byli třeba Dva divoši od Setona nebo Foglarovky, hltali jsme poučky lesní moudrosti, stopování, poznávání přírody, věčně jsme si hráli na indiány a na zálesáky...

A co víkendy a prázdniny?

Ty jsme vesměs trávili na chatě na Rechlích, což byl klukovský ráj. Později, to mi bylo tak dvanáct, třináct, mne starší bráchrové (mám totiž ještě čtyři bratry a jednu sestru) brali na tramp. A vztah k trampingu mi zůstal dodnes, stejně jako úcta k přírodě, ke kamarádství a k dalším životním hodnotám.

Byl jste hodné a poslušné dítě?

Vlastně asi moc ne, rozhodně jsem nebyl žádný andílek. Byl jsem hodně živý a podnikavý, i když na druhé straně také hodně stydlivý.

Vzpomenete si na nějaký pořádný průvih?

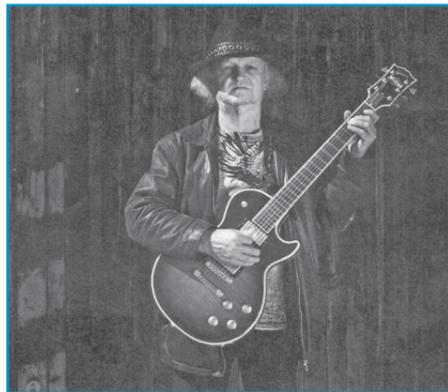
Otec byl dost přísný, pro pohlavek nešel daleko, občas jsem slízl nějaký výprask, ale nějaké obrátky, které by se mi vryly do paměti, se mnou zase nebyly.

Chodili jste do kina?

Jako všichni kluci, hlavně na indiány a kovbojky... Tehdy tady bylo kin víc – Lípa, Oko, Jas, Kotva, později Mír a Vesmír.

Jaké předměty ve škole patřily k vašim oblíbeným?

Nejraději jsem měl přírodopis, učil nás pan učitel Hora, který nám vykládal i věci, co nebyly v osnovách. Samozřejmě ke klukovským prioritám patřil

také tělocvik. Bavil mě dějepis a zeměpis, snad proto, že to nějak souviselo s romantikou, a zajímala mě i literatura. Taky jsem si oblíbil kreslení, možná díky panu učiteli Voborníkovi, který uměl vyučování udělat zajímavé. Dokonce jsem pak asi tři roky jezdil na chalupu k malíři Slavětinskému a pokračoval v malování.

Tak to byla většina vyučovaných předmětů, a co ty neoblíbené?

Jako u většiny mých spolužáků – matematika, fyzika, chemie...

A kdy jste začínal s hudbou?

Poměrně brzy, chodil jsem do hudebky na piáno a na violoncello, ale pak to v pubertě všechno přebila kytara. A té se věnuji dodnes asi nejvíce.

Ale jste označován jako multiinstrumentalista...

Na klávesy taky hraju dál, na všechny strunné nástroje, bicí, flétny, foukačky, perkuse, ale nevládl jsem trumpetý.

Minnesengři se proslavili především lidovkami, jak jste se k nim dostal?

K folku jsem se dostal vlastně přes trampskou písničku a americkou country, a odtud pak už byl k lidovkám jen krůček. Je v nich snad všechno a jsou vlastně takovou hudební pamětí národa. I když se dneska věnuji něčemu úplně jinému, nedají se prostě zapomenout.

A čím jste chtěl jako kluk být?

Velkým magnetem pro mne byl cirkus, zoologická zahrada a práce s exotickými zvířaty, taky mne lákalo fotografování a filmování přírody, malování, ale o hudbě, která se mi stala životním osudem, jsem vlastně ani moc nepřemýšlel.

A co pro vás znamená hudba dnes?

Pevný bod ve vesmíru, terapii na všechny bolesti a strasti, zázemí, kde může člověk být šťastný...

text: Hanka Hosnedlová

foto: archiv Pavel Anděl Pokorný

Vánoce a betlémy

dokončení ze str. 1

ozdob. Teprve o dvě desítky let později se vánoční stromek v plné blýskavé nádheře předvedl v domácnosti profesora právnické fakulty Josefa Helferta. Stromek chodili obdivovat lidé a hlavně děti z okolí a každý rok jich bylo víc a víc, až si mnozí začali pořízovat a zdobit stromek vlastní.

Teprve ve druhé polovině 19. století se tenhle zvyk rozšířil běžně do rodin. Zpočátku se stromek zdobil ořechy, jablčky, řetězy z barevného papíru, ozdobami ze slámy a domácím cukrovím. A samozřejmě nechyběly hořící svíčky. Třpytivá cingrlátka a ozdoby z foukaného skla však nastoupily až mnohem později. A ještě před pár desítkami let se cukroví balilo do papírků a staniolů, které se samotnatně kupovaly. Po sněžení sladkého obsahu se papírky pečlivě uhladily, složily a schovaly na příští rok.

...

V posledních letech se u nás – v rodinách, kostelech i na jiných veřejných místech – stále více obnovuje obyčej stavění betlémů. Nepochybně jste se už setkali s betlémými papírovými, které si můžete sami vystříhnout, s keramickými, dřevě-

nými, skleněnými, perníkovými či čokoládovými, ale betlémáři vystavují i ty z naprosto nečekaných, unikátních materiálů, jako třeba z krajek, vaječných skořápek nebo plastových lahví.

Betlémářská tradice má zázemí v křesťanské víře oslavující narození Ježíše Krista. První jesličky s betlémem vznikly v roce 1223, kdy je na přání světce Františka z Assisi postavil v lese jeho žák a přítel Giovanni Vellita. Tento zvyk se tak zalíbil, že si lidé začali stavět betlémy i doma a posléze je přenesli do kostelů. Základem jsou vždycky jesličky, v nichž leží Jezulátko, a u nich stojí Panna Maria s Josefem. Přidávají se i figurky zvířátek, která pomáhala zahřívát Ježíška svým dechem, pastevci s ovečkami a lidé přinášející novorozeňátku dary, včetně tří králů.

Světově známé jsou pohyblivé mechanické Krýzovy jesličky z Jindřichovské Hradce, velký Proboštův betlém v Třebechovicích pod Orebem anebo muzeum starých betlémů na Karlštejně. Ovšem i takový papírový, s láskou postavený betlém přinese vánoční atmosféru i k vám...

- hh -

Školní časopis

Po dohodě s našimi učiteli jsme se rozhodli, že budeme letos vydávat jednou za měsíc školní časopis. S radostí jsme se pustili do práce. Protože patříme mezi aktivní žáky (nejen při vyučování), nazvali jsme ho Zlobivé noviny. Témat je mnoho – výlety, exkurze, zájmové kroužky, vítání žáčků první třídy, zajímavé rozhovory s učiteli a žáky. Nechyběly ani křížovky, vtipy a jiné zábavné příspěvky. Při psaní využíváme znalosti z informatiky, práce s počítačem nás velmi baví.

Texty obohacujeme fotografiemi, výtvarnými náměty atd. Velkou motivací pro nás bylo první číslo. Už je v oběhu a podle reakcí čtenářů se časopis velmi líbil. Všechna vydání budou každý měsíc k dispozici v aktualitách na webových stránkách školy.

žáci 7. třídy ZŠ Volence

Následující literární dílka jsou od autorů ze ZŠ a MŠ Edvarda Beneše v Písku. Jistě vás potěší!

Svátky klidu?

Vánoce jsou svátky klidu?
To je tedy pěkný kec!
V klidu chvíli nepobydu,
honím se jak šílenec.

O kapra a o stromček
s půlkou města závodím,
připadám si jak blbeček,
když se tolik nachodím.

Jaká práce ještě zbývá?
Snad už jenom pečení.
Výsledkem však toho bývá
totální mamky zhroucení.

Proč se na to nevykašlu
a vše to dělám každý rok?
Přece pro tu atmosféru!
A nebo, že bych byl cvok?
Michal Kosobud, 8. C

Vánoční kapřík

V rybníce je pěkný zmatek,
rybky mají asi svátek.
Kapr tomu nechce věřit,
že by to snad neměl přežít.

Rybář sedí na stoličce,
už má kapra na udičce.
A ten stále nevěří,
že by měl být k večeri.

Děti z kapra radost mají,
svobodu mu rády dají.
Buď raději na světě,
kde ti štěstí pokvete.

Tomáš Pretschner

Cukroví

Upečeme cukroví!
Bude chutnat? Kdo to ví?
Je ještě horké, na to pozor!
Ke krabici dáme dozor.
Romana Habartová, 7. A

Sněhulák a hvězdičky

Sněží na pole i vesnice. Děti mají radost a hned začnou stavět sněhuláka. Už se kouli jedna koule... druhá... třetí. Sněhulák je tak vysoký, že mu Jirka nasazuje ztěžka hrnec na hlavu. Navečer zůstane sněhulák sám...

Dívá se do pokoje, kde pod rozsvíceným stromčkem rozbalují děti své dárky. Vánoční stromček svítí zlatými a stříbrnými ozdobami.

Sněhulák si prohlíží svůj chudý kabátek, který má jen pár černých uhlíků. Je smutný a ukápně mu i několik slziček. Ale je Štědrý večer, čas splněných přání. A noc začíná čarovat. Zvířátka v lese sledují, jak se sněhulák proměňuje.

A najednou se z černého mraku začnou snášet sněhové vločky. Ty nejhezčí dostane sněhulák na kabát. Když se měsíc rozsvítí, zazáří jako drahokamy. Zvířátka z lese přiběhnou a za chvíli je sněhulák vyšňořený jako král.

Ráno mu červánky zbarví kabát do růžova, polední sluníčko mu přidá zlatou a večer přibude modrá. Šťastný sněhulák se usmívá. Děti, které sněhuláka postavily, žasnou, co zima dokáže. Takového sněhuláka jen tak nenajdete...

Petra Motzbäuchlová, 7. B

MOUDRÁ SLOVA NEUŠKODÍ

Naše zamyšlení je tentokrát nedlouhé, chce připomenout nadcházející sváteční dny, jež bychom měli prožít v pohodě, obklopeni lidmi, které máme rádi, obklopeni krásnými věcmi a uměním. Proto nepřehlédněte malou galerii půvabných obrázků, které jejich autoři namalovali ústy a nohama. Nakladatelství UMÚN připravilo jejich kolekci včetně nejrůznějších dáreků, krabiček na cukroví, kalendářů, knížek, omalovánek, balíčků papírů, puzzlů, CD, pexes, deníčků... Vše si můžete objednat a koupit na adrese:

Nakladatelství UMÚN s.r.o., Nad Školou 1289, 463 11 Liberec 30, nebo přes www.umun.cz.

Arnoštova cesta za zlatem

Arnošt Petráček z Jankova na Českokobudějovicku se narodil bez pažních kostí na rukou.

Přesto ve svých devatenácti letech dokázal mnohé, co se jiným, zdravým mladým lidem, ani zdaleka nepodařilo. Stal se letošním mistrem světa v plavání (motýlek na 50 metrů) na šampionátu handicapovaných sportovců v Holandsku, a dokonce překonal rekord (navíc získal vlastní). Přivezl si odtud ještě další – stříbrnou medaili – a je mimo jiné paralympijským reprezentantem v tomto sportu.

Jeho vůli, houževnatost a vytrvalost můžeme tomuto studentovi Integrované střední školy stavěbní v Českých Budějovicích jen závidět. Plavání je jeho koníčkem vlastně od malička a svou první medaili z mistrovství světa získal už před čtyřmi lety – a od té doby patří ke světové špičce. K úspěchům připsal letos na jaře také složení ří-

dičské zkoušky, takže nyní jezdí za volantem sám, a dokonce i do zahraničí. Tato možnost mu dává i určitou svobodu v podnikání a samostatnost. Ještě v době autoškoly zjistil, že má problémy s ovládáním blinkrů, což k jeho plné spokojenosti vyřešila firma, která se zabývá právě úpravami aut pro handicapované řidiče. A dárek, který před časem dostal od českobudějovického primátora po vítězství v Holandsku, mu přesně kápl do noty. Je to totiž GPS navigace, kterou při svých cestách nepochybně bohatě využije.

Je jasné, že plavání zabírá v Arnoštově životě podstatnou část času. Čtyřikrát týdně chodí plavat do bazénu v dopoledních hodinách, dvakrát odpoledne a kromě toho navštěvuje i fitness centrum. Trénuje svědomitě, protože v létě příštího roku ho čeká mistrovství Evropy v Berlíně, odkud jistě opět nepřijede s prázdnem...

Vánoční přání

ústý namaloval
Juan Cervantes Gonzáles

nohou namaloval
Petr Šrámek

ústý namaloval
Lars Höllerer

ústý namalovala
Elina Zagui

ústý namalovala
Dorota Szachewicz

DOBŘÉ ZPRÁVY

Kapka naděje se raduje i ze zlobení

Aby děti mohly zlobit je název kampaně se širokým záběrem, kterou na podzim otevřel nadační fond Kapka naděje. Setkáváme se s ní nejen v časopisech a novinách, ale i na rozhlasových vlnách a televizních obrazovkách, dokonce i na internetu. Podle prezidentky nadace Venduly Svobodové je zlobení projevem toho, že chlapci a děvčata se cítí zdrávi, a právě na otázku zdraví a jeho upevnění jsou snahy této instituce zaměřené.

Ze shromážděných prostředků fondu jsou pak nakupovány potřebné přístroje a moderní vybavení pro nemocnice, ale přispívá se z něho i na výzkum léčebných postupů proti chorobám, které sužují dětské pacienty. Na této akci se v oblasti propagace podílí i fotograf Goran Tačevski a režisér Jakub Kohák.

Ne každý však může pro podobné účely věnovat hned několik tisíc, nebo dokonce milionů. Ale i z malých kapek, pokud je jich dost, se stává po čase moře, a proto Kapka naděje počítá i s drobnými dárci. Jednou z takových možností je dárcovská esemeska v hodnotě 30 Kč, z níž fond dostane 27 Kč. A pokud se rozhodnete takovou esemeskou přispět každý měsíc po dobu jednoho roku, stačí odeslat zprávu ve tvaru **DMS ROK KAPKA NADEJE** na číslo 87 777 a automaticky vám každý měsíc bude příslušná částka odečtena.

Chcete darovat naději? Předvánoční čas je k tomu jako stvořený...

Vozíčkáři v roli motorkářů

Svět se otevírá i pro ty, které úraz, nemoc nebo vrozený handicap posadily do pojízdného křesla, a omezily tak možnosti jejich pohybu. Potvrdit by to mohl i mladý vozíčkář Ondra Veselý, který se v motocyklové sajdkáře dostal až k tajemnému jezeru Titicaca v Jižní Americe. Umožnil mu to projekt MC Outdoors Riders, na jehož založení se společně s iniciátorem projektu Radkem Krieglrem podílí i úspěšná českobudějovická paralympijská Jana Fesslová. Ona sama se účastnila náročné expedice tohoto sdružení do Himálaje v loňském roce. Rok předtím vedla úplně první trasu do Maroka na severu Afriky, kam s Radkem a handicapovaným spolujezdcem Zdeňkem Krupičkou jel i českobudějovický motocyklový nadšenec Petr Hošťálek.

Pětiletý projekt plánovaný pro pět světadílů má tedy za sebou tři zvládnuté cesty a před sebou ještě dvě. Pro příští rok počítá s další expedicí, a to napříč Evropou pro tři až sedm vozíčkářů, a na rok

2012 s výpravou pro jednoho vozíčkáře na kontinent kloanů, do Austrálie. Ani tím zřejmě ale záměr nevšedních cestovních prožitků pro vozíčkáře nekončí, takže se můžeme jen dohadovat, s čím přijde motorkář a dobrodruh, ale také vstřícný a obětavý kamarád Radek Kriegler příště.

Když svítí Světlušky

Jednou ročně, na podzim, se koná celostátní akce s poetickým názvem Den, kdy svítí Světlušky, která je určená na podporu nevidomých dětí i dospělých. Pořádá ji Nadační fond Českého rozhlasu společně s Deníky Bohemia a letos se do ní zapojilo přes šest tisíc dobrovolníků ve více než třech stovkách měst. V kostýmech broučků nabízejí chodcům placku s nápisem Svítíš?, ale také zajímavý přívěsek a náramek se Světluškou v cenách od 30 do 70 korun.

Loni přinesly Světlušky na pomoc těm, kteří byli ožizeni o zrak, více než šest milionů korun. A třebaže Den, kdy svítí Světlušky, je jen jediný v roce, na jejich konto můžete přispívat po celý rok, kdykoliv se vám zlíbí. A to buď prostřednictvím konta s magickým číslem 99999 99999 / 0100, anebo esemeskou ve tvaru **DMS Světluška** na číslo 87 777. I tak můžete rozsvítit lampičku radosti pro ty, kteří světlo nikdy neviděli.

Bariéry překročili společně

Ve druhé polovině října hostila českobudějovická Sportovní hala šest stovek dětí pozvaných na zábavné odpoledne s názvem Překročme bariéry. Pořadatelem tohoto tradičního a velice příznivě přijímaného setkání byl odbor kultury Magistrátu města České Budějovice a na zajištění programu, zejména ve sportovní části, se podílela i organizace Sokola. Záměrem podzimní akce bylo seznámit děti ze speciálních a základních škol při společné zábavě. Takže se zde tancovalo, sportovalo, soutěžilo a hlavně všichni se dobře se bavili. Účastníci tohoto nevšedního dopoledne si odnášeli různé výhry a odměny, sladkosti, ale především nadšení a nezapomenutelné zážitky.

Pro chuť cestovat

Bronzovou příčku v soutěži cestovního ruchu vítějte u nás, určené pro středoškolské studenty, obsadila dvojice Hana Wohlgemuthová a Jakub Kalkuš. Oba studují na střední škole obchodní v krajském městě a svůj úspěšný projekt předsta-

vil i na podzimním veletrhu Vzdělání a řemeslo na českobudějovickém výstavišti.

Zaměřili se totiž na usnadnění cestování pro tělesně postižené osoby, čímž naplnili mimo jiné i zadání soutěže, jak přilákat do svého regionu více turistů. Vždyť vozíčkáři a jinak tělesně handicapovaní mají také touhu cestovat a poznávat nové krajiny, města, památky. A právě tento studentský projekt by jim to měl umožnit, pokud se objeví i ochota jej realizovat.

Za volantem

Vozíčkáři už dávno nejsou odkázáni jenom na své pojízdné křeslo. Řada automobilek je totiž ochotná upravit vyráběné vozy podle osobních potřeb handicapovaného řidiče, který má zájem pořídit si nové auto. Navíc, většinou poskytují v podobných případech výhodné slevy.

Zmíněné úpravy se týkají například ručního ovládání, ale také vnitřního uspořádání automobilu tak, aby se zjednodušilo nakládání a vykládání invalidního vozíku.

Maximální příspěvek na nákup takového auta pro člověka na vozíku činí sto tisíc korun. Ovšem na speciální úpravy řízení může handicapovaný řidič žádat o dotaci na sociálním odboru, a to v plné výši nákladů.

Přestavba řízení může být na pákové ovládání plynu a brzdy nebo na kruhové ovládání umístěné na volantu a dá se obsluhovat jednou rukou díky čidlu v řadicí páce. Podle dosavadních zkušeností naježdí handicapovaní řidiči spousty kilometrů, a dokonce se někteří zúčastňují různých soutěží zručnosti. A je jasné, že do budoucna ani vývoj v tomto směru neustrne.

Ovečka umí pravou italskou pizzu

Giorgio Zanon, majitel pizzerie na českobudějovické Husově třídě, pozval chlapce a děvčata ze sdružení Ovečka, které pomáhá dětem s Downovým syndromem, na podzimní kurz pečení pravé italské pizzy. Nebylo to poprvé, kdy se tyto děti staly jeho hosty – zve je totiž pravidelně před Vánoce a na konci školního roku, aby si pochutnaly na jeho výrobkách. A to již po tři roky. Dříve jeho pizzerie sídlila v Plachého ulici, kde má také sdružení Ovečka své prostory.

Účastí na přípravě a pečení pizzy bylo všech šest pozvaných nadmíru nadšeno a hotové výrobky se jim i velice povedly. Pro některé se stala tahle nedělní zkušenost motivací pro volbu budoucího zaměstnání – chtěli by se stát (jak

jinak) pizzeristy! Však si také odnášeli diplomy, na nichž stálo, že každý z nich je už nyní opravdovým Piccolo Pizzaiolo, čili malým pizzeristou. Dvanáctiletý Honzík dokonce pokládal kurz i získané osvědčení za svůj nejhezčí narozeninový dárek. A až si budou u Giorgia zase pochutnávat na jeho skvělé pizze, budou už všichni vědět, co práce a úsilí ten voňavý placatý koláč vyžaduje.

Nový dům pro Nazaret

Se svými plány se světilo tisku také středisko Nazaret v Borovanech, které funguje jako denní stacionář a chráněná dílna. Rádo by postavilo pro své klienty a stále se rozšiřující činnosti nové zázemí v Trhových Svinech v podobě Miličova domu, kde by našlo prostor nejen denní centrum a chráněná dílna, ale i kavárna. Podle Karla Filipa, vedoucího Nazaretu, by dům měl vyrůst u husitského kostela a stát se útočištěm i místem zaměstnání pro více než desítku klientů. Prostředky potřebné pro výstavbu a vybavení už handicapovaní získat ve formě dotací z evropských fondů, ale počítá i se sponzory. V následujícím roce pro tento účel vyhlásí rovněž veřejnou sbírku.

Šance i na filmovém poli

V programu Mezinárodního festivalu studentských filmů, který se odehrával v Písku začátkem října, dostaly prostor i snímky handicapovaných umělců. Celý jeden den byl vyhrazen právě jim a zapojeni byli i handicapovaní autoři ze Švýcarska a Belgie. Diváckou oblibu a úspěšnost testovali klienti Domova sociální péče v Mačkově, kteří také připravili ceny pro vítězné filmy.

Otevřený dvůr

Tak se jmenovala další velice zajímavá akce čínorodého občanského sdružení Proutek z Plasné u Kardašovy Řečice. Byl to benefiční vánoční trh výrobků nejen z chráněných dílen, který se konal 27. listopadu pod patronací manželů Olgy a Jiřího Menzelových, za hojně účasti návštěvníků a mnoha hudebních skupin dospělých i dětí. Všechny potěšily řemeslné výrobky, předvádění umění řezbářského a hrdčířského, dětský koutek či výstava k 10. narozeninám Proutku. Výtěžek z trhu bude použit na provoz chráněného bydlení a chráněné dílny v Plasné a Jindřichově Hradci pro lidi s mentálním postižením. Více, ale i to, jak sami můžete přispět, se dovíte na www.proutek.cz.

OSUDY...

Opět vám přinášíme jednu z půvabných povídek autorky, která se i přes svůj handicap neustále věnuje literární činnosti, a dodává tak radost nám všem. Ať se vám příběh, který napsala, opravdu líbí...

O jezevci

V lese žil jezevec Bedřich, byl pořád mrzutý a nazlobený. S nikým se nekamarádil a zvířátka mu říkala starý bručoun. Raději se mu vyhýbala.

Nedaleko bydlela zaječčí rodinka, která byla velmi chudá. Jednou v zimě táta zajíc Tonda zjistil, že už nemá co jíst, a tak se rozhodl zajít za jezevcem Bedřichem. On má určitě něco ve své spíži a třeba není tak zlý, jak o něm všichni říkají, přemýšlel cestou zajíc Tonda.

Za chvíli byl u jezevcova obydlí a zaklepal na dveře. Otevřel mu sám Bedřich a mračil se jako kakabus: „Co chceš?“ houkl na zajíce. „Prosím tě, Bedřichu, dej mi něco jídla pro mé děti, mají hlad.“ Ale Bedřich zařval: „Já že ti mám dát ze svých zásob? To jsi tedy uhodl! Jdi mi z očí, ať už tě nevidím!“ A zabouchl před Tondou dveře.

Zajíc se otočil a smutně odcházel. Ze stromu to viděla veverka Anče a běžela rychle do své komůrky, aby vzala něco ze svých zásob, a už skákala zpátky ze stromu na zem za zajícem. A už podávala překvapenému Tondovi raneček s jídlem: „Musíme si pomáhat,“ řekla veverka, a než zajíc stačil poděkovat, zmizela v koruně stromu.

A jezevec Bedřich, ten by žil dál svým nafoukaným a panovačným způsobem, jenže jednoho dne si vyšel sám na procházku a nedíval se napravo

ani nalevo, natož kam šlape. Najednou se mu podvrtila noha a on upadl! Zkoušel vstát, ale nešlo to. Začal zoufale volat o pomoc, ale nikdo se neozval, jen les jako by zašuměl očekáváním...

Zajíc Tonda ve svém pelechu zastříhal ušima: „Někdo volá o pomoc?“ Honem vyskočil a utíkal ven. Když uviděl jezevce Bedřicha, chtěl se obrátit a jít pryč. Vtom mu ale blesklo hlavou, co mu říkal – jeho tatínek: „Nikdy neoplácej zlo zlem!“ Vrátil se tedy a podíval se na Bedřichovu nohu. Po chvíli mu pomohl vstát a pak ho pomalu odvedl do svého zaječčího domova. Tam mu se svou zaječčí nohu ošetřil a uložili ho do teplého pelíšku.

Jak se Bedřichovi pomalu jeho zraněná noha hojila, poznával chudý, ale krásný život zaječčí rodinky. Od rána se u nich zpívalo a hráli písničky, které jezevec vůbec neznal. I jídlo mu nějak víc chutnalo než doma. A jak s ním hezky jednali! To Bedřicha udivilo nejvíce. A tak jednou v noci, když dlouho nemohl usnout, přemýšlel, jak to vlastně žije, a rozhodl se, že se změní...

Hned ráno požádal zajíce Tonda a celou jeho rodinu o odpuštění. A ti řekli: „Dávno už jsme ti odpustili, budeme přáteli.“ Od té doby už jezevec Bedřich nebyl ani trošku nabručený. V jeho životě se totiž objevili dobří přátelé. **Mirka Štiková**

Přežil jsem

Otevírám oči.

Snažím se rozpoznat věci kolem sebe, ale jsem oslepený temnotou. V nose mě štípá nezaměnitelný pach nemocničního pokoje. Snažím se pohnout konečky prstů u nohou, ale necítím je. Tvář mi lehce ovívá větřík z pootevřeného okna, u kterého jsem nejspíš zase usnul. Voněl po pečených sušenkách, skořici a dalších podobných úžasných věcech. Byla to povědomá vůně, mámina vůně...

Zabořil jsem se před tou vzpomínkou hlouběji do měkkého opěradla vozíku, ale nebylo úniku.

Okamžitě mi na mysl vytanula její postava. Silueta mě krásné maminky v modrobílém plášti, ve kterém chodila prodávat do cukrářství jen několik bloků odtud. Husté kudrnaté vlasy jí splývavě padaly na ramena. Vybavil jsem si ji do nejmenších detailů – od cedulky na sněhobílých košili až po tašku čokolády v její ruce. Úplně všechno – až na obličej. Tak zoufale jsem si přál podívat se do jejich oříškových hnědých očí, tak zoufale jsem si přál, aby se na mne alespoň usmála. Ale neudělala to. Její tvář byla zahalena do jakési mlhy, skrz kterou mé slepé oči nepronikly.

Jakmile se obraz zamíhoval a máma opět zmizela, cítil jsem se stejně ublíženě, jako kdyby vám v polovině napínavého fotbalového zápasu v televizi vypadl proud (což je poněkud zvláštní přirovnání, uznávám). A jak to tak u pořádného výpadku bývá, už jsem viděl jen útržky – potměšlou silnici, auto ženoucí se plnou rychlostí ze zatáčky, sténající brzdy a mámin křik...

Zatnul jsem zuby. Hlava nesnesitelně bolela, bylo mi nanic a chtělo se mi křičet. Vlastně nebyť toho, že jsem byl připoutaný na vozík a necítil nohy, určitě bych našel dostatek kuráže k tomu, abych se vrhl po hlavě z okna. Představa, že bych si přitom snad mohl přivodit další zranění, mě zrovna až tak moc netrápila. Po tom, co se stalo, mi bylo už tuplem všechno jedno.

Hůř snad už v životě být nemůže. Zůstal jsem

sám, bez rodičů, bez přátel, bez nějaké smysluplné naděje. Sám, slepý mrzák, navždy uvězněný na invalidním vozíčku a odkázaný na lidskou pomoc. To ale pořád ještě nebylo nic v porovnání s tím, jak hrozně jsem si připadal za máminu smrt zodpovědný. Přežil jsem, a ona zemřela. Dal bych, nevím co, za to, kdyby tomu bylo naopak. Sobecky jsem si přál mít ji teď u sebe. Vždy, když stála vedle mě, vždy, když mě na tváři hrál její úsměv, všechny starosti se náhle vypařily a zůstalo jen to krásné. Na druhou stranu mi docházelo, že by se na mě takhle dívat nesnesla. Tránila by se ještě víc než já. Byla odhodlaná za mě zemřít. A mně čím dál víc připadalo, že si to ani trochu nezasloužím.

Způsobil jsem jí tolik problémů a nestihl se za ně omluvit. Měl jsem tolik příležitostí říct jí, jak moc ji mám rád, a vesměs všechny šly do háje.

Byl jsem našťvaný, sám na sebe, na tátu – toho pitomce, co si právě pobíhal po pláži někde v Louisianě, místo aby byl tady s námi. Tak moc se mi po něm stýskalo. Jenže on zapomněl.

Teprve pak malinkatý kousíček mého mozku zaregistroval další pravdu, kterou jsem si nechťel přiznat. Už nikdy si nezahraju fotbal. Nikdy už neuvidím květiny hýřící všemi barvami na záhonku paní správkyně. Nikdy už nebudu mít kamarády. Budu všem jenom na obtíž. Už nikdy se nepodívám do tváře té sympatické rudovlásky z vedlejší třídy.

Skončím v dětském domově jako ztracenec, o kterého nikdo nestojí...

Vít venku ustal a já slepě otočil vozík ke dveřím. Stmívalo se.

Po ulici spěchaly davy dětí s barevnými deštníky. Ze hřbitovních dveří se pomalu ploužila skupinka lidí v černém. Jeden chyběl...

Seděl ve svém vozíčku na opačném konci hřbitova, upíral svůj oslepený zrak na jméno vytesané do náhrobku, v pravé ruce svíral starou umolousanou fotografii a po bledé tváři mu stékala slza...

Mirka Chadtová, 8.A, ZŠ Trhové Sviny

Příběhy, které prožíváme, prozařují v jednom okamžiku všechny barvy světa a voní až opojně, aby vše krásné v okamžiku příštím zmizelo a my jsme museli opět, už pokolikáté, překonávat zlo a hledat nové dobro. A v okamžicích spokojenosti i nepohody vždy hodně pomůže přátelství, láska a vzájemná důvěra. To vše znamená, že se mohu o štěstí podělit a s tím horším se svěřit. Možná, že i dnešní Osudy mnohé napoví, potěší i poukážou na to, že máme v životě vlastním i v životech ostatních neustále hledat to nejlepší.

Vánoční dárek a černošský školáček

„Jitko, neseď pořád u toho počítače a pojď mi pomoci s cukrovím,“ ozval se matčin hlas z kuchyně plné sladkých vůní.

„No jo,“ řekla Jitka otráveně do klávesnice a na monitoru naskočil obrázek Hanny Montany. Člověka nenechají chvíli v klidu. Pitomé Vánoce! Jako dítě je mívala moc ráda, protože se těšila na překvapení, na dárky a na rozsvícený stromeček. Teď by je nejraději zrušila...

Kdo vlastně přišel s tím přihlouplým nápadem, aby si každý dárcé vytáhl svého obdarovaného z klobouku? Určitě Marta, ta má v jednom kuse samé ztřeštěné nápady. Jako s tou adopcí černošského školáčka, na kterého teď každý měsíc celá třída posílá peníze, aby mohl chodit do školy a měl na knížky a sešity. Vlastně, když má být upřímná, tohle ani tak špatný nápad nebyl. Co kdyby se Jitka nenarodila tady, ve své rodině, ale někde v hliněné chýši ve střední Africe jako desáté dítě nemocných chudých rodičů? Takže má, když se to tak vezme, v podstatě štěstí. Asi Martě trochu křivdí, vždyť vymyslela i docela zajímavou sběrovou soutěž, která jí vynesla peníze nejen na tu adopci, ale i na předvánoční party.

No, právě, předvánoční party... Tam bude i ta protivná Linda z béčka, co se pořád točí kolem Marka a která o Jitce řekla, že vůbec není „in“. Jako kdyby byla nějaká znalkyně módy a Jitka nějaký venkovský balík v teslu. Nejraději by jí polila tu bílou strečovou kombinézu, manekýně namyšleně...

„Tak bude to? Co tam, prosím tě, pořád děláš?“ maminčin hlas už zněl skoro rozlobeně. Jitka se s povzdechem zvedla z otáčivé židle a šourala se do kuchyně jako odsouzená k nepodmíněným pracím v kamenolomu.

„Co se tváříš jako kakabus? Někdo ti snad něco udělal? Nebo tě něco bolí?“ Matčiny otázky zněly trochu namíchnuté, ale zároveň i mírně ustarané.

„To je v poho...“ zabručela do roláku Jitka, sebrala na stole vykrajovací formičky a začala z vyváleného plátu oříškového těsta vykrajovat hvězdičky, měsíčky, srdíčka... Srdíčko! No, kdyby si tak vytáhla Marka – hned by věděla, co mu koupit. Nebo Alžbětu, svou nejlepší kamarádku, se kterou sedí v lavici a se kterou podniká i většinu svých mimoškolních aktivit. Ale to ne, ona si musí na vánoční obdarování vytáhnout zrovna Olboutu! Nemluvněho Olboutu s tváří plnou akné, který žije jen s tatínkem a kterého nevzrušuje ani móda, ani moderní muzika, dokonce ani americké akční filmy. Věčně se potuluje za městem s tím svým nemožným fotákem na krku! Dokonce si prý sám dělá doma v koupelně fotky. Takové podivné černobílé fotky trávy, kytek, kůry stromů, uschlých větví, mraků na obloze... Jo, sice s těmi svými obrázky vyhrál už několik soutěží, snad i jednou mezinárodní, ale tohle zrovna dvakrát Jitku nebere. Kdyby tak fotil filmové hvězdy nebo alespoň manekýny, ale takhle... Co mu má vůbec nadělit? Možná nějaký ustalovač nebo vývojkou... To i Alžběta je na tom líp s tou šprtkou Monikou, co si vytáhla. Už má pro ni dokonce koupený česko-italský slovník, protože Monika chce jednou zpívat opery v itaštině.

„Prosím tě, jak to krájíš? Podívej se, jak je to šišaté a zubaté!“ Maminka zmačkala pokažené výkroje do kuličky a začala znovu válet úhlednou placku.

A kdo si asi vytáhl Ji, Jitku? Třeba takový Patrik – jeho tatínek je bohatý podnikatel, určitě se vytáhne něčím úžasným. Možná to opravdu bylo lepší loni, kdy si vzájemně nadělovaly dvojice v lavici a všechny dárky musely být vlastnoručně vyrobené. Dala tehdy Alžbětě náramek přátelství a Alžběta jí korálky z klokočí...

„Tak a dávej si pozor, vždyť člověk jí i očima a takové vánoční cukroví je vlastně umělecké dílo,“ přisunula maminka před Jitku čerstvě vyválené těsto. Už to má – Jitka až nadskočila úlevou: dá Olboutovi krabičku nazdobeného cukroví – když je to taky umění.

...

Vyzdobený hudební kabinet vypadal jak diskotékový sál – všechno se blýskalo, svítilo a točilo, z reproduktorů se linuly tlumené melodie vánočních koled a všude kolem voněla purpura, ale i vanilka a pomerančová kůra...

Jitka s Alžbětou stály téměř u stolu, na kterém se kupila hromada větších i menších balíčků opatřených jmenovkami. Napětí a nervozita v místnosti by se daly krájet. Konečně učitelka Cibulková v blýskavých tmavých šatech zazvonila zvonkem a přistoupila ke stolu. Vyvolávala jména a s postupujícím časem se kopice dárků stále zmenšovala. Alžběta už držela v rukou indický sál, který jí nadělila černovlasá Olina, také ostatní obdarovaní děkovali svým dárcům a Jitka stála pořád s prázdnými rukama a s očima upřenými na učitelčina ústa. Konečně! Netrpělivě roztrhla malý plochý balíček, z kterého na ni vykouklo céděčko její oblíbené kapely. Radostí až vyjekla, a když na připojeném lístečku našla Markovo jméno, ztratila řeč úplně. Báječně, nádherně Vánoce! Opatrně otevřela plexisklové pouzdro a rozevřela připojený papírový buklet s obrázkem kapely. Úsměv jí však ztuhnul na tváři, když na druhé stránce objevila fixem napsaná slova: Lindě s láskou Marek.

Sprosták, hajzl jeden netaktní... co si vlastně o sobě myslí? Popadla pouzdro s diskem a protlačila se k Markovi, který si zrovna prohlížel svůj dárek. „Asi ses s tím dárkem spletl,“ zasyčela Markovi do tváře a vztekla mu hodila dárek do klína. Ani neviděla, jak se zatvářil, protože měla co dělat, aby jí nezačaly téct slzy dřív, než se probouje ke dveřím na chodbu.

Jako v mlze zahlédla Olboutu s krabičkou cukroví, který jí nesměle podával plochý bílý balíček a koktal něco o mimořádném dárku právě pro ni... Ohnala se po něm a balíček se snesl na dlaždice. Zařinčelo sklo a Jitka ještě zahlédla, jak Olbout zmateně a vyděšeně vybaluje z potřhaného papíru její fotku v dřevěném rámečku. Krásnou fotku, na které vypadala opravdu jako filmová hvězda...

...

A v té chvíli se zarazila. Pomyslel někdo z nich při té předvánoční náladě na nějaký dárek i pro jejich černošského školáčka? Jitka neměla odvalu vrátit se mezi ostatní a zeptat se...

Stránku 3 a 4 připravila Hanka Hosnedlová

Předvánoční krásné počínání

dokončení ze str. 1

Zamyslete se tedy i vy všichni a hledejte cesty, jak se připojit. Odměnou bude nádherný pocit v duši, že jste vykonali dobro, odměnou mohou být i nová přátelství. Proto si dobře zapamatujte kontakty, kde se dozvíte ještě mnohem víc o tom, co a jak učinit:

- Český výbor pro UNICEF Elišky Peškové 17/741, 150 21 Praha 5
- tel./fax: 257 320 244
- e-mail: unicef@unicef.cz
- www.unicef.cz
- bankovní účet 2200022/0300
- variabilní symbol Přátel dětí UNICEF je 55 k výše uvedenému účtu (lze zadat i trvalý příkaz k pravidelným měsíčním příspěvkům).

Na programy pomoci dětem přispějte i odesláním SMS ve tvaru DMS UNICEF na č. 87777. Dále zakoupením pohlednic, blahopřání a dárkových předmětů v prodejnách UNICEF (v Domě OSN, nám. Kinských 6, Pha 5;

v Nákupní galerii Atrium, Karlovo nám. 10, Pha 2; Vinohradský Pavilon, Vinohradská 50, Pha 2; IKEA Praha, Brno, Ostrava), ale i prostřednictvím internetové stránky nebo tištěného katalogu, který na požádání obdržíte.

Panenuk z projektu Adoptuj panenuku a zachrániš dítě si také koupíte v daných prodejnách nebo díky internetu v části e-panenky.

Český výbor pro UNICEF naplňuje to, co má toto celosvětové hnutí ve vínku už od počátku: pro každé potřebné dítě v rozvojových zemích zajistit zdraví, vzdělání, rovnoprávnost, chránit jeho život, sny a budoucnost.

Čerpáno z materiálů Českého výboru pro UNICEF

adresář

V dnešním adresáři se opět obrácíme přímo na vás.

Chcete, abychom publikovali rozhovory, reportáže a zprávy o organizacích, které pomáhají handicapovaným, o vašich kamarádech, kteří se dovedou poprat s osudem...?

Dejte tedy o sobě vědět.

Ozvěte se nám a můžete se stát našimi dětskými redaktory.

O ubližovaném štěněti

Panáček Živáček a Andy si to radostně šlapali po nevysoké mezi plné krtčích děr a skrýší broučků, v hnízdech ukrytých do křovin pípala letos narozená mláďata a vzduch voněl deštěm, který před chvílí smácel vyprahlou zem. Živáček najednou utnul písničku, kterou si hvízdal, a Andy utnul brumlání, kterým ho doprovázel: „Podívej,“ ukázal Živáček Andymu, „kdo to támhle spí a ani nedutá, i když už je skoro poledne...?“

„Nestalo se tomu tvorečkovi něco škaredého...?“ strachuje se Andy a už se k hromádce chloupků sklání a odhání zvědavé cvrčky, aby nepřekáželi. Mláďata v hnízdech se ztiší, nakukují a přestávají tleskat rodičům za kousky předváděné na obloze k jejich potěše.

„To je přece štěně!“ zašeptá Andy.
„Jsi pes, tak štěně musíš poznat,“ poplácá ho Živáček po chlupatých zádech.

„Hele,“ zasměje se polichocně Andy, „ale porad, co teď?“

„Sice odfukuje jako o půlnoci, ale vzbudit štěně, to si snad troufneme, ne?“ zeptá se Živáček.

„Možná, že i musíme, podívej, jak je v té trávě zkrfělé, to ještě po dešti, který nychtalo do kožíšku,“ ukazuje Andy a tlapkou docela jemně zašimrá štěně mezi bílyma ušima. To zavrní, protáhne se, a než otevře semknutá víčka, letí všem hlavou plno otázek. Jak se sem vůbec dostalo? Je to tulák toulavý a páníčkové ho teď s pláčem hledají? Je to štěně lovec, které se vydalo na výzvědy? Nebo si jen tak vyšláplo na procházku a zabloudilo...?

„Neublízíte mi, neublízíte?“ ozve se z tlamičky toho bezbranného chomáčku.

„Neboj, mrňousku,“ chlácholivě ho Živáček pohladí, aby ho zahřál, „ale co se ti stalo...?“

Štěně zavrní, růžovým jazyčkem olízne Živáčkovi celý obličej a Andymu nastrčený zvědavý nos, blaženě se uvelebí v teplých dlaních toho podivně barevného človíčka a pustí se do povídání: „Hned z pelíšku mojí maminky si mě vzaly do takového velikého stavení děti, které brečely a trucovaly, že mě chtějí, ale pak se o mě přestaly starat...“

„Tohle se stává, ale je to převelice špatné,“ zašeptá Andy a Živáček ho napomene, aby štěňátko nepřerušoval, nebo zapomene, kde právě vyřikává svou strast! Andy už je tedy zticha a poslouchá s ostatními: „... ani dospělí páníčkové mě nenechali u sebe, třeba na zahradě, ale zavírali mě do černého sklepa bez oken. Když jsem si potřebovalo protáhnout packy, umazalo jsem se o mour z uhlí, zakoplo jsem o dřevý rezavý hrnec, uhodilo jsem se o hromadu dříví a jednou jsem si do tlamičky zapichlo ostrou třísku... Ven mě pouštěli jenom na chvíli, a když svítilo sluníčko, málem jsem z toho oslepl! A pak mě zase strčili do mého vězení, abych prý neotravovalo! Jídlo mi dávali tak na dno misky a vodu jenom na několik hltů...“

„Hodně jsi vytrpělo, takže jsi utekl!“ přerušil teď štěně Živáček a Andy se stará: „Ale i tady se ti mohlo samotnému přihodit něco nedobrého.“

„Asi už víc nedobrého ne,“ smutně pokývne hlavou štěně, „ale ještě jsem vám neřeklo, že jsem psí slečna a jmenuji se Betyнка!“
„Kouzelné!“ vyhrknou kolikolem usazení krtci a cvrčky je doprovázejí cvrkotem. Betyнка se zapýří, protože se výskotem přidali i skřiváci, sykorky, vlaštovky a špačci, prostě ptáci letci i pěvci, ale také zajíc, myšky a jezevec, kteří se ke zvláštnímu shromáždění u keře na mezi přišourali i s dalšími zvířátky z polních skrýší a lesních zákoutí...
„Jenže,“ lekne se Betyнка, „co teď se mnou bude, nevrátíte mě do toho starého smutného domova?“

„Kdepak! Tomu bych zabránil, i kdyby to někoho napadlo, jenže tohle nenapadne nikoho,“ ozve se náhle z jasné oblohy, „a jako Pán bůh a strážce psiho ráje ti na svůj holý pupek přísahám, že po celý život už budeš mít kolem sebe jen a jen správné kamarády!“

„Dobré poledne,“ vydechl Živáček a Andy překvapeně zaňafal stejný pozdrav, ale už se otřepal a ptá se: „Kde jste se tu vyklubal...?“

Pán bůh a strážce psiho ráje se náramně rozesmál: „Vyklubal, Andy, nevyklubal. Prostě jsem zaslechl, jak si povídáte s utrápenou štěněčí holíčková, a pozoroval jsem, jak se k ní asi zachováte. Chválím vás!“ rozhledne se po všech, když v rozpacích z takového vyznamenání sklopili oči. Jenže z oblohy se ozve i napomenutí: „Nebuďte tak pokorní a skromní, Betynce ještě musíme pomoci v tom nejdůležitějším!“

„Myslím, že najít nový domov, kde by si jí vášlili a dali jí plno lásky,“ řekne Živáček a Andy se vážně přidá: „A kde by ona na oplátku těšila své páníčky.“

„Poslyšte, a hlavně ty, Betyno,“ stejně vážně se zamyslí Pán bůh a strážce psiho ráje, „včera se k nám přišourala pěšinkou, po níž se jednou vydáte do svého ptačího nebo zvířecího ráje i vy, už stará unavená psí babička Madlenka. Život jí tiše uplynul v náručí paničky, která jí k nám vyprovodila pohlažením. A ta, taky už stařenka, moc a moc truchlí. Co kdybys jí, Betyno, navrátila za Madlenku radost...?“

Nikdo už na nic nečeká! Pán bůh a strážce psiho ráje má sotva čas ukázat cestu, rozloučit se a popřát Betynce dobré pořízení. Mávají mu a on pomalíčku mizí mezi oblaky, které se za ním uzavírají. Pak Betyнка, Živáček a Andy opustí i své staronové přátele, kteří je doprovázeli až za mez, a spěchají tam, kde žije uplakaná stařenka. Malý domek je bílý jako kožíšek Betyanky, má modré okénko, pyšní se červenou střechou a pečlivě zameteným dvorečkem se zvířátky. U schůdků k dřevěným dveřím stojí na kamenném chodníčku smutná psí boučička s namalovanými kopretinami. Tak tady až do včerejška bydlela za teplých dnů Madlenka?

Panáček Živáček a Andy se už schovali za rohem stodoly, aby nerušili. Betyнка se za nimi ještě několikrát otočí, aby se ujistila, že neoděšli přívěrnými vrátky v plotě, a teprve pak si dodá odvahy k zaklepání. Hned napoprvé se dveře chaloupky otevrou a objeví se v nich stařenka v květovaném šátku přes drůbek a v nažehlené zástěře plné vyšívaných ozdůbek. Už se rozhledla, nevěřicně zavrtěla hlavou, ale pořád nikoho nespátřila: „... Tady jsem, tady,“ zašeptá lítostivě Betyнка ve velikém strachu, že se stařenka navrátí do chaloupky bez ní.

Ale ta jí zaslechla, spráskne radostí ruce, schová Betyнку do náruče, zeptá se jí na jméno a už ji nepustí! Tak dlouho ji hladí od lesklého čumáčku po chundelatý ocásek, až Betyнку tím blahem úplně uspí. Její docela první šťastný sen je potom o tomhle nalezeném domově plném laskavosti, dobrot, hraní si v sadu pod stromy a bezpečí.

Ale Živáček s Andym ještě postřehli slabouňký hlas: „Madlenko, že na Betyнку nežárlíš?“ A ještě slabší, ale spokojený hlas odpověděl: „Jak bych mohla! To, co jsem u stařenky prožila, přejí teď i jí...“

A to byly určité hlasy Pána boha a strážce psiho ráje a psí babičky Madlenky.

Z knihy *Pohádkové putování*
text: Roberta West
ilustrace: Václav Skalák

Příhoda od jezírka

Jako malá holíčková jsem bydlela na vsi a moc ráda jsem chodila do jednoho lesa, který se zeleňal půl hodiny cesty za ní.

Byl to takový krásný čistý koutek přírody.

Houby ani borůvky v něm sice moc nerostly, proto tam lidé moc nechodili, a tak jsem ho měla celý jen pro sebe. Tedy, říkám „jen pro sebe“, ale samozřejmě to nebyla úplná pravda.

Povím vám, co se mi tam přihodilo.

Jednou jsem zašla dál než obvykle a objevila jsem malé kouzelné jezírko. Vodu mělo tak průzračnou, že byly u dna vidět rybičky, jak si hrají na honěnou mezi lesklými kamínky.

Slunce svítilo a mile hřálo, sedla jsem si tedy na břeh do trávy a dívala se na to jejich dovádění.

Všude bylo ticho, jen ptáci zpívali své písničky sluníčku a ono se za to na ně usmívalo.

Jak tam tak sedím, najednou zaslechnu ti-chounek hlásky.

Rozhlédla jsem se, ale nikde nikoho není vidět. Zůstávám potichu a poslouchám. Víím, že je to neslušné, ale snad mě omluví trochu to, že jsem dítě a to bývá zvědavé.

„Poslyš, Kapínko, pomalu se musíme připravit na podzimní úklid našeho jezírka a všeho okolo, abychom pak mohli v klidu na zimu usnout,“ říká tenoulinký hlásek.

„Já víím, že je to třeba, ale když mně se tolik moc nechce, Kapínko,“ odpovím o něco silnější hlásek, „je přece tak teploučko a krásně se mi lenoší a...“

„Tak konec řeči a začni! Třeba tím, že broučkům pomůžeš, aby se neutopili, posbíráš spadlé listy a polámanou trávu, která plave na hladině,“ zavlel Kapínka.

A mně bylo jasné, že Kapínek, stejně jako jiní kluci, úklid moc neprožívá: „Ach jo,“ vzdychne si, „tak já teda jdu.“

„To bych prosila. Tak dlouho tady bydlíme a každý začátek podzimu je to stejné přemlouvání a domlouvání. A na jaře – zrovna tak,“ povzdychla si i Kapínka.

Tráva slabě zašuměla a vše zmlklo. Když jsem zvedla hlavu a pohlédla na vodu, vidím, jak listí a stébla trav pomaloučku plují ke břehu: Kapínek pracuje, pomyslím si.

Moc bych chtěla vědět, jak ti dva vypadají, ale tušila jsem, že když se pohnou, vylekají se a už nikdy je neuslyším ani mluvit. Ještě chvíli čekám, zda se třeba neobjeví, ale už se nic nestalo. Jen tráva šuměla a já si uvědomila, že je dost pozdě: a potichoučku jsem se vydala na cestu domů: „Svoji podivnou příhodu si nechám pro sebe,“ říkám si.

Zanedlouho přišlo stěhování. Bylo tak rychlé a nečekané, že jsem se s mým koutkem lesa nestihla ani rozloučit a dlouho mi to bylo moc líto...

Uběhlo pár let a osud mě zavedl zpět do mé visky. Neodolala jsem a vydala jsem se na místa, kde mi bývalo tolikrát tak moc krásně.

Na každém kroku jsem si všimla, jak čas vše změnil – ale byl to jen čas? Přibýlo domů, zmizelo jedno pole, z úvozu je rozježděný žlab, dole kolem řeky už nestojí stromy a křovinami i mým lesem je prosekaná cesta...

U srdce je mi k pláči. Ani si to neuvědomuji, že si stírám slzy. Doufám, že se tyhle změny aspoň nedotkly jezírka a jeho pomocníků!

Uhnu z cesty a dám se lesem, snad si ještě pamatují kudy. Vyrostl, zhoustl a ztmavěl, ale strach mi nenahání. Tady někde by to mělo už být...?

Rozhrnu větvě a ze zelené travní spleti na mě blýskne voda. Jdu blíž, ale jde to hůře než tenkrát. Jezírko je zpusťlé, zpla zarostlé rákosem

a sítinou.

Dostala jsem se konečně až na břeh a najednou – co se to stalo?

Zase jsem malá, sluníčko svítí, ptáci mu zpívají, jen písek na dně jezírka překrylo jemné bláto a rybičky se už nemožno prohnět mezi kamínky. Ale voda, voda zůstala čirá a modrobílá nebe se v ní odráží tak, až mám pocit, že do ní snad spadlo...

Sedla jsem si jako tehdy do trávy na břehu. Tiše poslouchám, jak vše kolem šumí, občas si někde kuřkne žabka a – zdá se mi to?

Zpozorním, ale ne, nezdá! Ano, slyším zase ty známé tenoulinké hlásky a čas, jak se zdá, je vůbec nezměnil: „Poslouchej, Kapínko, kolikrát jsem ti už říkala, co máš dělat? Přichází podzim, zima je tu co by dup,“ nabádá slabouňký hlásek.

„Já víím, já víím. Jenže je zase tak krásně Kapínka a pěkně se lenoší,“ odpovídá ten silnější hlásek.

„Tak teď toho mám právě dost! Koukej přestat s tím houpáním na rákosí a začni třeba tím, že posbíráš papíry, kelímky, lahve a plechovky, kterých je u druhého břehu až až,“ zase velí Kapínka, stejně, jako tehdy...

„Ach jo,“ vzdychl si Kapínek, rákos se zachvěl – a vše ztichlo.

Zvedla jsem hlavu a zadívala se k druhému břehu. Opravdu je znát, že to tu lidé už objevili. Tak či tak, je vidět, že nikoho netrápí nepořádek, který po sobě nechá, pomyslím si.

„Kapínko, Kapínko, nejde to. Neuklidím sám, jako jsem to dělal kdysi. Kelímky a lahve nevytáhnu, jsou moc těžké,“ slyším zoufalé volání.

„Já víím, Kapínko, za chvíli ti přijdu pomoci. Oba to snad zvládneme,“ zní odpověď.

Čekám, co se bude dít dál. Kelímky a lahve se nesou po hladině ke břehu, ale pak už zůstanou uvíznuté v síti.

Nedokázali to. A tak moc se asi snažili.

Sluníčko hřeje, jsem zase dospělá a přemýšlím, jak se jim starost o jejich domov změnila. Dříve ho čistili od staré uschlé trávy, od stébel a listí, dnes je to od plastů, plechu, papíru a kdo ví, od čeho ještě.

Nikdy nebudu vědět, jak vypadají, ale jsem šťastná, že tu s námi pořád jsou a pomáhají přírodě i přesto, jak jsou asi křehoučci.

Zvedla jsem se a pomalu jezírko obešla až k místu, kde si ti tvorečkové už nedokázali poradit. Našla jsem klacek a všechnu tu špínu ze síti vytáhala. V kabelce obyčejně nosím igelitovou tašku, vydala jsem ji a nandala do ní vše, co se tam jen vešlo. Snad teď budou mít lehčí to jejich „zimní usínání“, říkám si.

V duchu se s nimi loučím a zůstane mi otázka: Jestli se sem ještě někdy vrátím, uslyším je zase? Nevzdají to?

Při cestě zpět vyhodím u obchodu věci z tašky do barevných popelnic podle toho, kam co patří, a naposledy se rozhlednu kolem. Potom už nasedám do auta, které mě odveze domů. I podél silnice pozorují, co všechno lidé vyhodí, a vzpomínám na Kapínka s Kapínkou od našeho jezírka, jak by i z tohohle nepořádku byli nešťastní.

Ale kdo ví...? Možná i u silnice jsou nějakí pomocníci? Nejspíš se jinak jmenují, snad Škarpínek a Škarpínka, a mají také svoje starosti. Možná i ty jednou uslyším, možná je uslyšíte i vy.

Ale to už by bylo jiné vyprávění...

text: Alexandra Nováková, Vičice
obrázek od dětí z MŠ pro sluchově postižené,
Riegrova ul., České Budějovice

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoo-ohrada.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Teď tedy ode mne neočekávejte moc aktivity, je totiž zima, a to jsem tuze líná. Ale jinak jsem čipera, to si nemyslete! Jsem největší pevninská želva, želváci dorůstají až 80cm a my dámy želvy až 50cm, krunýř u nás může být až 70cm velký. Na zadních nožičkách máme ostruhy a podle toho jsme také dostaly jméno. Baštíme rostlinnou potravu, a protože v přírodě obýváme velmi suché savany až polopouště, i v teráriu nejraději dostáváme jen suché seno a v létě čerstvou trávu z různými bylinami. Občas nám naši chovatelé přilepší nějakou kořenovou zeleninou. Zásadně nesmíme dostávat čínské zelí a salát, to by nám uškodilo, a ani s ovocem se to nesmí přehánět. Před pářením se naši samci vždycky perou jak malí kluci a převrací se vzájemně na záda. A pak přijde řada na nás, samičky, a my klademe průměrně 15 vajec. No, a když se narodí mrňousově, bývají 4,5 – 5 cm prřaví.

Ale teď už mne přemohla únava, uáááá!
Vaše ŽELVA OSTRUHATÁ

KALENDÁŘ AKCÍ 2010

PUTOVÁNÍ ZA MIKULÁŠEM

sobota 4. 12. 2010 od 16:00 hod. na náměstí v Hluboké na Vltavou u hotelu Závěš

Z Hluboké společně s čerty a anděly projdeme po hrázi Muckého rybníka k loveckému zámku Ohrada. Cestou mineme čertovskou bránu, čekat na nás budou andělé na zámeckém balkóně a poradí nám, kde najít Mikuláše. Do zoo bude vstup otevřen pouze pro průvod, pak se brány zoo zavírají.

Společně projdeme večerní zoologickou zahradou a nebude chybět ani nová čertovská pohádka, kterou pro vás připravujeme ve spolupráci s Divadlem Hluboká. Mikuláš a andělé rozdají dětem spoustu sladkostí a společně pak pošleme přání Ježíškovi. Nejen pro dospělé uvaří Petr Stupka a nakonec se rozloučíme ohňostrojem.

A co je důležité? Na tuto akci je pro všechny VSTUP ZDARMA.

KOLEDOVÁNÍ U JESLIČEK S BLAŤÁCKÝM SOUBOREM

sobota 18. 12. 2010 od 15:00 hod.

Pro zvířátka rozsvítíme vánoční strom, pod který mohou návštěvníci nadělit zvířátkům něco dobrého. V 15:30 začne vystoupení Blaťáckého souboru ze Ševětína. Těšit se můžete na pásmo plné lidových písní, koled a hraných prvků v dobových kostýmech a krojích doprovázené živou hudbou. Přijďte načerpat předvánoční atmosféru s nasvěceným Betlémem. Občerstvení zajištěno.

VSTUPNÉ DO ZOO DLE AKTUÁLNÍHO CENÍKU.

ŠTĚDRÝ DEN V ZOO

pátek 24. 12. 2010 od 10:00 do 15:30 hod.

Připraven je vánoční program v zoo. Děti, které přinesou ozdobu na stromeček, mají vstup do zoo zdarma. Návštěvníci mohou nosit zvířátkům dárečky v podobě dobrot (např. jablka, mrkev, ořechy, med, směs zrní, tvrdé pečivo bez soli atd.). Na malé i velké čekají komentovaná krmení medvědů, vyder, poníků nebo oveček. Také ozdobíme vánoční strom, který ve 14:00 hodin společně rozsvítíme. Nebude chybět ani živý betlém nebo tradiční hledání ptáčka Vánočníčka.

Občerstvení bude zajištěno a pro návštěvníky bude připraven punč a čaj zdarma.

Na tomto místě si již tradičně představujeme kampaně EAZA, týkající se ohrožených druhů zvířat, ale tentokrát bychom se rádi zmínili o jiném projektu...

Přineste starý mobil do zoo PODPOŘTE TÍM STRÁŽCE PRALESA!

Recyklací mobilů pomáháme k ochraně přírody

K čemu staré mobilky?

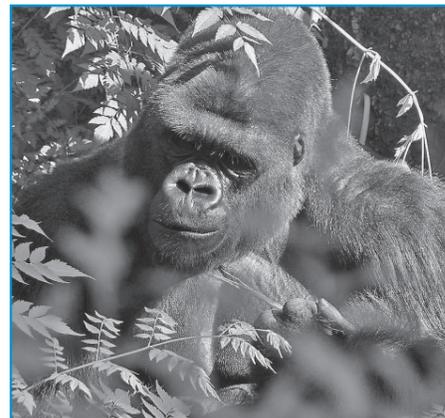
Jeden z poddruhů goril, gorila východní, je ohrožován nelegální těžbou koltanu – rudy, ze které se získávají kovy – niob (dříve nazývaný kolumbium) a tantal. Ty se používají mimo jiné i k výrobě mobilních telefonů.

Proto jsme se přidali k projektu pražské zoologické zahrady, která ho spojila především s ochranou goril. Ochranou goril a jejich prostředí se podaří zachránit i mnoho dalších vzácných druhů zvířat. Rádi bychom však upozornili i na potřebu recyklace obecně.

Z 5-ti milionů starých mobilů, které máme v České republice odložené v domácnostech (možná jich je však ještě mnohem více), by bylo možné získat i 45 tun mědi, 19 tun kobaltu, 1,2 tuny stříbra, 120kg zlata a 45 kg paladia.

Každý mobilní telefon, který odevzdáte v naší zoologické zahradě do speciálního kontejneru, umístěného u expozice kočkodanů husarských, předáme společnosti REMA Systém. Ta nejen zajistí jeho recyklaci, ale také nám za něj vyplatí 10 Kč. Z takto získaných prostředků bude zakoupeno vybavení pro strážce biosférické rezervace Dja v Kamerunu.

Biosférická rezervace Dja se nachází na ploše 526 000 ha na jihovýchodě Kamerunu. V roce 1984 byla zapsána na Seznam světového kulturního dědictví.

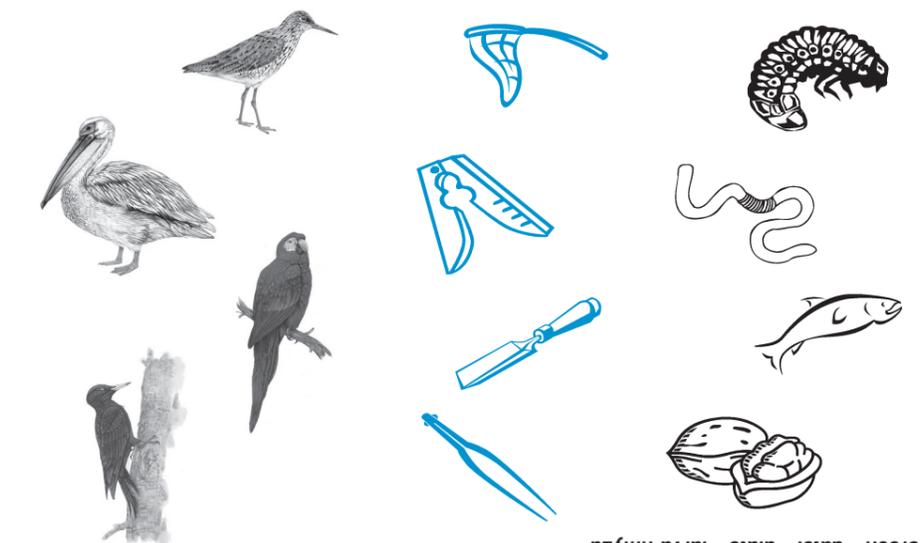
Přestože na okraji rezervace probíhá těžba dřeva, má Dja stále ještě 90% neporušeného území. Současně však Dja, bohužel, představuje ideální místo pro komerční lov. Z masa ulovených divokých zvířat včetně goril je zásobováno hlavní město Yaoundé. Právě boj proti nelegálnímu lovu je hlavním úkolem strážců pralesa. V okolí rezervace dnes fungují čtyři jednotky o přibližně šedesáti mužích.

Celkem šedesát mužů má na starosti tropický deštný les o ploše přesahující půl milionu hektarů! V rozbitých botách, bez stanů a spojové techniky tu čelí nájezdům ozbrojených pytláků. Strážci biosférické rezervace Dja chrání gorily i další zvířata skutečně s nasazením vlastních životů. Z prostředků, které nyní získáme sběrem mobilních telefonů, budeme pro ně moci pořídit kvalitní vybavení, které jim zoufale chybí – stany, boty, dalekohledy a další výstroj.

Tropické deštné lesy vinou bezohledné těžby dřeva den za dnem mizí. S nimi zanikají i domovy goril, pralesních slonů, antilop bongo a nespočet dalších zvířat. Do zbývajících pralesů navíc přicházejí pytláci, kteří loví zvířata pro maso. Jediní, kdo jim čelí, jsou strážci pralesa. Bez pořádných bot, stanů a komunikačních technik s nimi vedou každodenní válku...

??? ZOO KVÍZ ???

Ke každému zobáku přiřaď jeden nástroj, jenž nejlépe vystihuje jeho funkci a také potravu, kterou díky němu získává.

Řešení: bahňák (vodouš) - plněta - zízala • pelikán - podběrák - podběrák - ryba • papoušek - louskáček - ořech • datel - datel - dílto - dílto - larva hmyzu

NOVINKY VE ZKRATCE

Nelíbí se vám přicházející zima? Přijďte se podívat do tropů. Otevřeli jsme nové exotické expozice:

Pavilon Matamata

Představuje prostředí amazonské tropické džungle, uvnitř najdete množství exotických rostlin – bromélie, kapradiny, různé liány i orchideje, které vytváří podmínky pro život zvířat. V historicky prvním pavilonu, který byl v Zoo Ohrada postavený, můžete vidět opice, kajmany, anakondy nebo bazilišky. Brzy přibudou další druhy zvířat – barevné rybičky, jedovaté žáby, vodní želvy nebo pestří ptáci. Také klima v pavilonu je opravdu tropické – vysoká vlhkost, teplota kolem 26°C a občasné tropické lijáky, to je to, co svědčí zdejší rostlinám i zvířatům. Přijďte k nám objevovat bohatý svět tropických deštných lesů.

Malá Afrika

Sice vás momentálně přímo nezahřeje, protože výběhy a voliéry pro africká zvířata jsou umístěny venku, ale i tak se můžete přijít seznámit s jejími obyvateli. Lemuři, surikaty a velké africké želvy zatím bydlí jen v teplých vnitřních ubikacích, kde je můžete pozorovat skrz velká okna. Teprve na jaře budou moci do venkovních výběhů. V tu dobu k nim pak přibudou i další obyvatelé – krokodýli, různí afričtí ptáci nebo štlhí gazely. I když přichází zima, budete si stejně připadat jako v Africe. Domečky pro zvířata i oplocení jejich výběhů tvoří vzhled africké vesnice.

expozice Afrika

SOUTĚŽ

ZDOBENÍ VÁNOČNÍCH STROMEČKŮ V ZOO AKCE PRO MŠ A ŽŠ

Třídní kolektivy mateřských a základních škol, které během 6. – 17. 12. navštíví naši zoo, si u nás mohou ozdobit svůj vánoční stromeček. Odměnou za ozdobený stromeček bude téměř 3 kg balení krmných směsí pro ptáky na zimu a každé dítě, které se zúčastní zdobení, dostane volnou vstupenku na Štědrý den v zoo.

Ozdoby, kterými děti ozdobí svůj vánoční stromek v zoo, musí vyrobit samy z přírodních materiálů. Nesmí to být kupované ozdoby!

Návštěvníci zoo budou o víkendu 18. – 19. 12. vybírat a hlasovat pro nejhezčí stromeček. Výherní cenou je speciální prohlídka zázemí Zoologické zahrady Ohrada.

Pokud se chcete zúčastnit ZDOBENÍ VÁNOČNÍCH STROMEČKŮ V ZOO, přihlaste se co nejdříve na telefon 387 00 22 12 nebo na e-mailovou adresu jerhotova@zoo-ohrada.cz.